

بیانیه کانون انجمنهای صنفی، اساتید حق التدریس

دانشگاه ها و موسسات آموزش عالی کشور

به مناسبت بزرگداشت روز معلم

با نام خداوند دانایی و عدالت

ضمن گرامیداشت دوازدهم اردیبهشت، روز معلم، این بیانیه، پژواک صدای جامعه دانشگاهی ایران است؛ جامعه‌ای که سال‌ها در سکوت و بی‌پناهی، با عشق و مسئولیت، به تعلیم و تربیت فرزندان این سرزمین پرداخته و همواره در مسیر پیشرفت کشور کوشیده است.

این قشر شریف که نقشی کلیدی در رشد علمی، فرهنگی و توسعه پایدار کشور ایفا می‌کند، متأسفانه به دلیل نبود قوانین حمایتی مؤثر، از حداقل‌های معیشتی، شغلی و اجتماعی محروم مانده است؛ وضعیتی که نه تنها در شأن مقام و جایگاه والای آنان نیست، بلکه تهدیدی جدی برای آینده علمی، فرهنگی و اقتصادی کشور به شمار می‌رود.

در این ایام که یادآور جایگاه رفیع کار و علم در جامعه است، ما بر ضرورت توجه عاجل مسئولان به خواسته‌های به حق اساتید حق التدریس این مرز و بوم تأکید می‌کنیم و خواهان تحقق عدالت، امنیت شغلی، و بهبود معیشت این قشر اثرگذار هستیم.

بخش اول: مشکلات اصلی و مطالبات جدی

نبود امنیت شغلی:

اساتید حق التدریس بدون انعقاد قراردادهای بلندمدت و شفاف، هر ترم تحصیلی در بلامتکلیفی به‌سر برده و تداوم همکاری‌ها آنان با دانشگاه در گرو تصمیمات فردی و مقطعی مدیران واحدهای دانشگاهی است و این امر، موجب سلب امنیت روانی، مالی و شغلی آنان گردیده است.

عدم پرداخت به‌موقع و منظم دستمزدها:

متأسفانه گاه با گذشت چند ترم، حقوق بخش قابل توجهی از اساتید پرداخت می‌شود و این رویه، نه تنها مغایر با روح عدالت جویانه قوانین، که اقدامی غیراخلاقی و خلاف تمامی اصول ابتدایی عدالت و کرامت انسانی می‌باشد.

پایین بودن غیر منصفانه‌ی حق الزحمه ساعتی:

میزان حق الزحمه ساعتی در نظر گرفته شده برای این اساتید، با وجود نقش تعیین‌کننده ایشان در تربیت علمی و فرهنگی نسل آینده، به گونه‌ای تأسفبار پایین‌تر از میزان پرداختی به بسیاری از مشاغل غیرتخصصی است. این در حالی است که یک ساعت تدریس دانشگاهی، حاصل سال‌ها تحصیل، پژوهش، و آمادگی علمی بوده و غلبه چنین نگاهی، نه تنها توهینی به جایگاه علم و دانشگاه، که به معنای بی‌ارزش شمردن اندیشه و خرد تلقی می‌شود.

محرومیت از بیمه و خدمات حمایتی:

با وجود صدور بخشنامه صریح وزارت علوم درخصوص لزوم بیمه‌کردن استادان یاد شده، متأسفانه در بسیاری از دانشگاه‌ها این بخشنامه عملاً نادیده گرفته شده و هیچ ضمانت اجرایی، پیگیری یا مسئولیت‌پذیری در این خصوص دیده نمی‌شود.

بی‌توجهی نهادهای نظارتی:

سازمان تأمین اجتماعی و وزارت کار به عنوان متولیان اصلی نظارت بر حقوق نیروی کار، تاکنون در برابر این تخلفات آشکار و مستمر، واکنشی نشان نداده‌اند. این سکوت، عملاً چراغ سبزی است به دانشگاه‌ها برای ادامه‌ی بی‌توجهی و قانون‌گریزی.

بخش دوم: پرسش‌های چالشی

- ۱- آیا سزاست استاد دانشگاه، به عنوان پاسدار مرزهای علم و فرهنگ کشور، نگران نان شب خود باشد؟
- ۲- چرا با وجود بخشنامه رسمی، بیمه اساتید به حال خود رها شده است؟
- ۳- چه نهادی پاسخ‌گوی سال‌های تدریس بدون بیمه برای هزاران استاد خواهد بود؟
- ۴- جایگاه دانشگاه به عنوان متولی علم و دانش، در احقاق حقوق این بخش مهم از نیروی انسانی خود کجاست؟
- ۵- تا چه زمانی باید دانشگاه به جای محل تولید علم، به مکانی برای استثمار علمی تبدیل شود؟

بخش سوم: مطالبات روشن و صریح

ما اساتید حق‌التدریس خواستار توجه جدی متولیان امر به خواست‌ها و مطالبات طبیعی و مشروع خود به این شرح هستیم:

- ۱- اجرای کامل و فوری بخشنامه وزارت علوم در خصوص بیمه کردن اساتید.
- ۲- تدوین و ابلاغ قراردادهای شفاف، رسمی و قابل پیگیری با حقوق قانونی برابر.
- ۳- پرداخت به موقع و منظم حقوق و مزایا متناسب با سطح تخصص، مدرک و حجم تدریس.
- ۴- بازنگری در نرخ حق الزحمه ساعتی اساتید، بر مبنای کرامت شغلی و عدالت مزدی.
- ۵- نظارت جدی و موثر سازمان‌های مسوول بر اجرای دقیق قوانین کار و بیمه در دانشگاه‌ها.
- ۶- تدوین قانون حمایتی جامع و شفاف و الزام آور، با مشارکت نمایندگان واقعی اساتید در مجلس شورای اسلامی.

پیشنهاد سازنده: تشکیل کمیته مشترک

با توجه به حضور مستقیم اساتید حق‌التدریس در محیط دانشگاه و لمس روزانه چالش‌ها و کاستی‌ها، ما پیشنهاد می‌کنیم کمیته‌ای مشترک با حضور وزارت علوم، وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی، سازمان تأمین اجتماعی و نمایندگان انجمن‌های صنفی استادان تشکیل شود.

این کمیته وظیفه بررسی و حل مسائل اساسی و مزمن این قشر زحمتکش را بر عهده داشته باشد و تصمیمات آن لازم‌الاجرا و رسمی باشد. بدون حضور ذی‌نفعان در فرآیند تصمیم‌گیری، هیچ راه‌حلی کارآمد نخواهد بود.

ما اساتید حق‌التدریس دانشگاه‌ها دیگر نه تنها منتظر شنیدن وعده‌ها نیستیم، بلکه خواهان اقدام، شفافیت و مسئولیت‌پذیری دستگاه‌های مرتبط هستیم.

از دولت محترم، مجلس شورای اسلامی، وزارت علوم، وزارت کار و سازمان تأمین اجتماعی انتظار داریم به این صدا، نه فقط گوش دهند، بلکه پاسخگو باشند.

ما خواهان اجرای عدالت هستیم؛ نه بیشتر، نه کمتر.

کانون انجمنهای صنفی، اساتید حق‌التدریس

دانشگاه‌ها و موسسات آموزش عالی کشور